

Proloog

UIT: NICOLAE

Buck zonk de moed in de schoenen toen hij de toren zag van de New Hope Village Church. Hij moest nog ongeveer zeshonderd meter verder, maar de aarde bleef kolken. Er kwam nog steeds puin naar beneden. Gigantische bomen stortten krakend ter aarde en sleurden hoogspanningskabels mee de straat op. Buck was enkele minuten bezig om zich een weg over hoge stapels hout en modder en cement te banen. Hoe dichter hij in de buurt van de kerk kwam, hoe leger zijn hart voelde. Alleen de toren stond nog overeind. De pui was weggeslagen. De koplampen van de Rover schenen op de kerkbanken, die netjes op een rij stonden, sommige zonder een schrammetje. Maar de rest van het gebouw, de hoge steunbogen, de glas-in-loodramen, het was allemaal weg. Het kantoorgebouw, de klaslokalen, de bijgebouwen waren met de grond gelijk gemaakt. Er was alleen een berg steen, glas en mortel van over.

Er was één auto te zien in de krater waar vroeger het parkeerterrein was geweest. De onderkant van de auto lag plat op de grond: alle vier de banden waren geklapt, de wielassen gebroken. Er staken twee blote benen onder de wagen uit. Buck parkeerde de Rover op ongeveer honderd meter van de ravage op het parkeerterrein. Hij probeerde zijn portier open te doen, maar dat lukte niet. Hij deed zijn veiligheidsgordel los en stapte aan de passagierskant naar buiten. En plotseling hield de aardbeving op. De zon kwam weer tevoorschijn. Het was een heldere, zonnige maandagochtend in Mount Prospect, Illinois. Buck voelde zich geradbraakt. Hij wankelde over het oneffen terrein naar de kleine, platgeslagen auto. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het bedolven lichaam een schoen miste. Maar de resterende schoen bevestigde zijn angstige vermoeden: Loretta was onder haar eigen auto verpletterd.

Buck struikelde en viel plat voorover met zijn gezicht in het slijk. Er sneed hem iets in het gezicht, maar hij negeerde het. Hij kroop naar de auto. Hij zette zich schrap en duwde de wagen uit alle macht

naar voren, in een poging om hem van het lijk af te rollen. Maar hij kreeg er geen beweging in. Alles in hem verzette zich tegen de gedachte om Loretta hier zomaar te laten liggen. Maar waar zou hij het lichaam heen moeten brengen, als hij het al zou kunnen bevrijden? Hij begon te snikken en kroop door de brokstukken, op zoek naar de ingang van de ondergrondse schuilkelder. Hij zag kleine stukken van de hal die nog herkenbaar waren; de gang die naar de toren leidde was verwoest. Hij scharrelde door de stenen en de stukken hout. Ten slotte vond hij de ventilatieschacht. Hij legde zijn handen om de opening en schreeuwde naar binnen:

‘Tsion! Tsion! Bent u daar?’

Hij zette zijn oor aan het uiteinde van de schacht, en voelde de koude lucht die uit de kelder kwam langs zijn wang stromen. ‘Buck, ik ben hier! Kun je me horen?’

‘Ik hoor u, Tsion! Bent u gewond?’

‘Ik mankeer niks! Ik kan alleen de deur niet meer uit!’

‘De situatie hierboven wilt u niet zien!’ Buck merkte dat zijn stem zwakker werd.

‘Hoe gaat het met Loretta?’

‘Die is er niet meer!’

‘Was dit de grote aardbeving?’

‘Reken maar!’

‘Kun je mij bereiken?’

‘Ik ga het proberen, als is het ’t laatste wat ik doe! Maar u moet me helpen om Chloé te zoeken!’

‘Ik red me hier voorlopig wel, Buck! Ik wacht op je!’

Buck draaide zich om en keek in de richting van het veilige huis. Mensen doolden bloedend rond in verscheurde kleren. Soms viel er iemand op de grond die voor zijn ogen stierf. Hij wist niet hoelang het zou duren voor hij Chloë had gevonden. Maar als er ook maar de miniemste kans was om haar te redden, al was het één op de miljoen, dan zou hij het proberen.

De zon was weer boven Nieuw Babylon tevoorschijn gekomen. Rayford had Mac McCullum op het hart gedrukt om in de richting van Bagdad te blijven vliegen. Overal waar de drie mannen keken

was louter verwoesting. Meteoorkraters. Branden. Ingestorte gebouwen. Vernielde wegen.

Toen ze het vliegveld van Bagdad in het vizier kregen, boog Rayford het hoofd en barstte in tranen uit. Hij zag verwrongen jumbojets; sommige staken uit de enorme gaten in de grond. De terminal was met de grond gelijk gemaakt. De verkeerstoren was omgefallen. Overal lagen lijken.

Rayford gaf Mac een teken dat hij de helikopter aan de grond moest zetten. Maar toen hij het vliegveld overzag, wist hij genoeg. Hij kon nu alleen nog bidden dat de vliegtuigen waarin Amanda en Hattie zaten nog in de lucht waren geweest toen de beving begon.

Toen de schroef van de helikopter stilstond, vroeg Carpathia: 'Heeft één van jullie misschien een telefoon die het doet?'

Rayford voelde zich zo kotsmisselijk dat hij zonder iets te zeggen voor Nicolae langs schoof en de deur openduwde. Hij sprong op de grond. Toen draaide hij zich om, ontkoppelde Carpathia's veiligheids gordels, greep hem bij zijn revers en sleurde hem naar buiten. Carpathia kwam onzacht op de grond terecht. Onmiddellijk sprong hij overeind, alsof hij klaar was om te vechten. Rayford duwde hem tegen de helikopter aan.

'Captain Steele, ik begrijp dat je overstuur bent, maar –'

'Nicolae,' zei Rayford tussen zijn tanden door, 'je kunt dit proberen weg te redeneren zoveel als je wilt, maar laat ik de eerste zijn om het je te zeggen: je hebt zojuist de toorn van het Lam meegemaakt!'

Carpathia haalde zijn schouders op. Rayford gaf hem een laatste duw tegen de helikopter op en liep in de richting van de terminal, ongeveer vijfhonderd meter verderop. Hij bad dat dit de laatste keer zou zijn dat hij in het puin naar het lijk van een dierbare moest zoeken.

Toen het Lam het zevende zegel verbrak, viel er een stilte in de hemel, gedurende ongeveer een half uur. Ik zag de zeven engelen die voor Gods troon staan. Ze kregen alle zeven een bazuin.

Toen kwam er een andere engel, die met een gouden wierookschaal bij het altaar ging staan. Hij kreeg een grote hoeveelheid wierook om die op het gouden altaar voor de troon te offeren, samen met de gebeden van alle heiligen.

De rook van de wierook steeg met de gebeden van de heiligen uit de hand van de engel op naar God. Toen nam de engel de wierookschaal, vulde hem met vuur van het altaar en wierp dat op de aarde. Er volgden donderslagen, groot geraas, bliksemschichten en een aardbeving.

De zeven engelen, ieder met een bazuin, maakten aanstalten om erop te blazen.

Openbaring 8:1-6.

1

Rayford Steele droeg het uniform van de vijand van zijn ziel en hij verafschuwde zichzelf daarom. Terwijl hij door het Iraakse zand naar Bagdad Airport sjokte, besepte hij hoe ongerijmd het allemaal was.

Boven de uitgedroogde vlakke hoorde hij de kreten en het geschreeuw van honderden mensen die hij niet eens zou kunnen helpen. Elke hoop om zijn vrouw nog levend terug te vinden, hing af van de vraag hoe snel hij haar kon bereiken. Maar *snel* was hier niet mogelijk. En hoe zat het met Chloë en Buck in Amerika? En TSION?

Wanhopig, en gek van frustratie rukte hij zich de chique uniformjas van het lijf, met de gele tressen, zware epauletten en armstiksels die hoorden bij zijn waardigheid als hoge functionaris binnen de Wereldwijde Gemeenschap. Rayford gunde zich niet de tijd om de massief gouden knopen los te maken, maar liet ze in het zand van de woestijn stuiteren. Hij liet de gesneden jas van zijn schouders glijden en greep hem met twee vuisten bij de kraag vast. Drie, vier, vijf keer tilde hij het kledingstuk boven zijn hoofd en sloeg ermee tegen de grond. De stofwolken stoven op en zijn elegante leren schoenen raakten besmeurd met zand.

Rayford overwoog om alle sporen van zijn verbinding met het regime van Nicolae Carpathia te verwijderen, maar zijn aandacht werd opnieuw getrokken door de weelderige armstiksels. Hij begon aan ze te trekken, met de bedoeling om ze los te rukken, alsof hij zich zo van zijn eigen rang in de dienst van de antichrist kon losrukken. Maar de hand van een kundige kleermaker verhinderde dat hij zelfs maar een vingernagel achter de naden kreeg. En nog een keer sloeg hij met de jas tegen de grond. Toen ging hij erop staan en stampte erop. Tot hij zich ineens realiseerde waarom het kledingstuk zo zwaar had aangevoeld. Zijn telefoon zat nog in de zak.

Terwijl hij bij de jas neerknielde, keerde Rayfords gekmakende logica terug. Dat praktische instinct dat hem tot de man maakte die hij was. Hij had geen idee wat hij in zijn appartement zou aantreffen, en daarom kon hij het enige stel kleren dat hij nog had niet zomaar van zich afsnijten.

Bruusk stak hij zijn armen in de mouwen, als een kleine jongen die op een hete dag van zijn vader een jas aan moet trekken. Hij nam niet eens de moeite om het zand eruit te schudden, en toen hij verder in de richting van de ruïne van de luchthaven liep, zag hij er minder indrukwekkend uit dan gewoonlijk. Je zou hem hebben kunnen aanzien voor een overlevende van een vliegcrash, een piloot die was gedegradeerd en die de knopen van zijn uniform waren getrokken.

In al die maanden dat hij in Irak had gewoond, had Rayford het nog nooit meegemaakt dat het vóór zonsondergang koel was. Maar op de een of andere manier had de aardbeving niet alleen de topografie veranderd, maar ook de temperatuur. Hij was gewend aan klamme hemden en een plakkerige laag op zijn huid. Maar nu voelde hij wind, een zeldzame, geheimzinnige luchtstroom die hem deed huiveren, terwijl hij het nummer van Mac McCullum intoetste en de hoorn aan zijn oor zette.

Op hetzelfde ogenblik hoorde hij het suizende loeien van Macs heli achter zich. Hij vroeg zich af waar ze naartoe gingen.

‘Ja, met Mac,’ klonk McCullums ernstige stem.

Rayford draaide zich om en zag hoe de helikopter de ondergaande zon aan het zicht onttrok. ‘Ongelooflijk dat dit ding nog werkt!’ zei Rayford. Hij had het toestel niet alleen tegen de grond geslagen en erop getrapt, maar hij had ook verwacht dat de telefoontorens in de omgeving door de aardbeving zouden zijn uitgeschakeld.

‘Zodra ik buiten het bereik van je toestel kom, doet hij het niet meer, hoor,’ zei Mac. ‘Alles ligt tegen de vlakte, voor zover ik het kan zien. Die apparaten werken als een soort walkietalkie als ze dicht bij elkaar in de buurt zijn. Maar als je een verbinding wilt via een toren, vergeet het maar.’

‘Dus de kans dat ik naar de Verenigde Staten kan bellen –’

‘Is uitgesloten,’ zei Mac. ‘Ray, Potentaat Carpathia wil je spreken, maar eerst –’

‘Ik wil *hem* niet spreken, en dat mag je hem zeggen ook.’

‘Maar voor ik je hem geef,’ vervolgde Mac, ‘wilde ik je er even aan herinneren dat onze afspraak voor vanavond nog gewoon staat. Oké?’

Rayford staarde naar de grond en streek met een hand door zijn haar. ‘Wat? Waar heb je het over?’

‘Mooi zo, dat is duidelijk,’ zei Mac. ‘Onze afspraak vanavond gaat dus gewoon door. En nu wil de Potentaat –’

‘Ik begrijp dat je me kennelijk straks wilt spreken, Mac, maar geef me alsjeblieft Carpathia niet aan de lijn, want ik verzeker je dat ik –’
‘Daar komt de Potentaat!’

Rayford nam de telefoon in zijn rechterhand, klaar om hem op de grond te smijten, maar hij wist zich te beheersen. Als de communicatielijnen weer hersteld waren, wilde hij zijn dierbaren kunnen bereiken.

‘Captain Steele?’ klonk de emotionele stem van Nicolae Carpathia.

‘Ja, spreekt u mee,’ zei Rayford op een toon die zijn weerzin niet verhulde. Hij nam aan dat God hem alles wat hij tegen de antichrist zei, zou vergeven, maar wat hij werkelijk wilde zeggen, wist hij in te slikken.

‘Al weten we allebei hoe ik *zou* kunnen reageren op je monsterlijke brutaliteit en insubordinatie,’ zei Carpathia, ‘kies ik ervoor om je te vergeven.’

Rayford liep verder en klemde zijn kaken op elkaar, om het niet uit te schreeuwen tegen die vent.

‘Ik merk wel dat je niet de woorden vindt om je dankbaarheid mee uit te spreken,’ vervolgde Carpathia. ‘Maar luister goed. Ik heb een veilige plaats waar mijn internationale ambassadeurs en mijn medewerkers mij zullen opzoeken. Wij hebben elkaar allebei nodig, dus ik stel voor –’

‘U hebt mij niet nodig,’ zei Rayford. ‘En ik heb uw vergeving niet nodig. U hebt een zeer capabele piloot vlak naast u zitten, dus *ik* wou voorstellen dat u mij verder vergeet.’

‘Zorg dat je klaar bent als hij landt,’ zei Carpathia, en er klonk een eerste zweem van irritatie in zijn stem.

‘De enige lift die ik zou aannemen, is naar het vliegveld,’ zei Rayford. ‘En daar ben ik al bijna. Laat Mac niet te dicht bij die puinhoop komen.’

‘Captain Steele,’ begon Carpathia, nu weer op minzame toon, ‘ik heb bewondering voor je irrationele vertrouwen dat je op de een of andere manier je vrouw nog zult terugvinden. Maar we weten allebei dat dat er niet in zit.’

Rayford gaf geen antwoord. Hij was bang dat Carpathia gelijk had, maar hij zou hem nooit het genoegen gunnen om dat toe te geven. En hij zou zeker niet ophouden met zoeken tot hij voor zich-

zelf onomstotelijk bewezen had dat Amanda de aardbeving niet had overleefd.

‘Kom met ons mee, captain Steele. Stap gewoon weer aan boord, dan zal ik je kleine uitbarsting van daarnet verder met de mantel der –’

‘Ik ga hier niet weg voor ik m’n vrouw gevonden heb! Ik wil Mac spreken.’

‘De heer McCullum is druk bezig. Maar ik wil wel een boodschap doorgeven.’

‘Mac zou dat ding met zijn linkerhand kunnen besturen. Geef hem aan de lijn.’

‘Als er geen boodschap is, captain Steel, dan –’

‘Oké, ik geef het op. Zeg maar tegen Mac –’

‘Dit is niet het moment om de etiquette los te laten, captain Steele. Een weer in genade aangenomen ondergeschikte behoort zijn chef aan te spreken met –’

‘Ja, goed, *Potentaat Carpathia*. Zegt u maar tegen Mac dat hij me komt ophalen als ik vóór 22.00 uur niet terug ben.’

‘Mocht je inderdaad terugkomen, de schuilplaats is drieënhalve graden ten noordoosten van het oorspronkelijke hoofdkwartier. Het wachtwoord dat je nodig hebt luidt: “Operatie Gramschap”.’

‘Wat?’ *Had Carpathia dan alles voorzien?*

‘Je hebt me heel goed verstaan, captain Steele.’

Cameron Buck Williams liep opgelucht weg door het puin bij de ventilatieschacht van waaruit hij de heldere, gezonde stem van rabbijn Tsion Ben-Juda vanuit de schuilkelder had gehoord. Tsion had hem verzekerd dat hij ongedeerd was, alleen bang en claustrofobisch. De kelder was van zichzelf al klein genoeg, maar nu de kerk erboven was ingestort, was er geen enkele weg meer naar buiten, tenzij iemand een tunnel zou graven. Buck wist dat de rabbijn zich gauw genoeg als een gekoooid beest zou voelen.

Als Tsion in acuut gevaar geweest was, zou Buck met zijn blote handen zijn gaan graven om hem te bevrijden. Maar Buck voelde zich als een eerstehulparts die in allerijl moet beslissen wie zijn aandacht het dringendst nodig heeft. Hij beloofde Tsion dat hij terug

zou komen en ging op weg naar het veilige huis, op zoek naar zijn vrouw.

Om door de puinhoop heen te komen die ooit zijn vertrouwde kerk was geweest, moest Buck opnieuw langs het stoffelijk overschot van Loretta kruipen. Wat een goede vriendin was zij geweest, eerst van wijlen Bruce Barnes en later van alle andere leden van het Verdrukkingscommando. Het Commando had aanvankelijk uit vier mensen bestaan: Rayford, Chloë, Bruce en Buck. Later kwam Amanda erbij. Bruce viel weg. Tsion kwam erbij.

Waren ze nu nog maar met zijn tweeën: alleen Buck en Tsion? Hij wilde er niet aan denken. Zijn horloge zat helemaal onder de modder, asfalt en een scherf van zijn kapotte voorruit. Hij wreef met het apparaat langs zijn broekspijp en voelde hoe de korstige buitenkant de stof opentrok en in zijn knie beet. Het was negen uur in de ochtend in Mount Prospect, en Buck hoorde een luchtalarmsirene. De sirene die een naderende tornado aankondigde en sirenes van ambulances – eentje dichtbij, twee andere meer in de verte. Kreten. Geschreeuw. Snikken. Motoren.

Kon hij leven zonder Chloë? Hij had een tweede kans gekregen. Dat hij nog leefde, had een bedoeling. Hij wilde dat de grote liefde van zijn leven aan zijn zijde was. En hij bad dat zij hem niet al naar de hemel was voorgedaan.

Vanuit een ooghoek zag hij nu dat zijn linkerwang was opgezwollen. Hij had geen pijn of bloed gevoeld, en aangenomen dat de wond niets te betekenen had. Nu begon hij te twijfelen. Uit zijn borstzak haalde hij zijn zonnebril met reflecterende glazen. Eén glas was gebarsten en in de weerspiegeling van het andere zag hij een vogelverschrikker: verwarde haren, ogen wit van angst, mond open, naar adem happend. De wond bloedde niet, maar leek tamelijk diep te zijn. Voor behandeling was geen tijd.

Buck maakte zijn hemdzakje leeg, maar hield de kapotte bril – een cadeautje van Chloë. Hij keek als een oude man naar de grond terwijl hij zich door glas, spijkers en stenen een weg terug naar de Range Rover baande. Toen hij langs het stoffelijk overschot van Loretta kwam besloot hij niet te kijken. Plotseling bewoog de aarde weer, en hij struikelde. De auto van Loretta, waar hij enkele minuten geleden nog geen beweging in had kunnen krijgen, schudde en verdween in de diepte. De grond onder het parkeerterrein was

weggezakt. Buck strekte zich uit op zijn buik en tuurde over de rand van een nieuwe afgrond. De verwrongen auto lag ondersteboven op een waterleiding, een meter of zes onder de grond. De kapotte banden staken omhoog als de pootjes van een overreden beest. Bovenop het wrak, opgekruld in een weerloze foetushouding, lag het geplette lichaam van Loretta: een Heilige van de Verdrukking. De grond zou nog verder gaan verschuiven. Het was ondenkbaar dat hij bij Loretta's lichaam kon komen. Als hij Chloë ook dood aantrof, wilde hij het liefst dat God hem met Loretta's auto door de aarde liet verzwelgen.

Langzaam stond hij op en merkte voor het eerst wat de achtbaan-rit dwars door de aardbeving heen met zijn spieren en gewrichten had gedaan. Hij inspecteerde de schade aan zijn wagen. Hoewel de auto aan alle kanten was geraakt en omvergeduwd, zag hij er nog opvallend rijwaardig uit. Het portier aan de bestuurderskant was ingedeukt, de voorruit lag in duizend stukjes door het hele interieur, en de achterbank was aan één kant losgeraakt van de vloer. In één van de banden zat een snee, maar de lucht was er niet uitgelopen.

Waar zouden zijn telefoon en laptop zijn? Hij had ze op de stoel naast de bestuurderszetel gezet. Bijna tegen beter weten in hoopte hij dat de apparaten tijdens het inferno niet uit de wagen geslingerd waren. Hij maakte het portier aan de passagierskant open en keek op de vloer vóór de stoel. Niets. Hij keek onder de achterbank, tot waar de vloer ophield. In een hoek lag zijn laptop, open en met één van de scharnieren aan het scherm gebroken.

Zijn telefoon bleek onder de passagierszetel te liggen. Hij verwachtte niet dat hij iemand zou kunnen bereiken, met alle schade aan de gebouwen en zendmasten. Hij schakelde het apparaat in en toetste het nummer van Loretta's huis in; proberen kon geen kwaad. Maar hij kreeg niet eens een storingssignaal te horen. Ook niet toen hij naar de kerk belde, ook niet in Tsions schuilkelder. Het leek wel een wrede grap: de telefoon maakte geluidjes, alsof hij probeerde erdoorheen te komen. En toen bleef het stil.

Buck kon zich nergens meer op oriënteren. Hij was dankbaar dat de Range Rover een ingebouwd kompas had. Zelfs de kerk leek weggedrukt uit het normale perspectief op de hoek. Verkeersborden en telefoonmasten en stoplichten lagen op de grond, gebouwen waren ingestort, bomen ontworteld, hekken in het rond gesmeten.

Buck keek of de Rover in zijn vierwielaandrijving stond. Hij had nog geen tien meter gereden toen hij de wagen al over een verhoging moest drijven. En hij lette scherp op dat hij alle obstakels uit de weg ging die de Rover nog verder konden beschadigen; hij zou er misschien nog de hele periode van de Grote Verdrukking mee toe moeten. En het einde van de periode van Verdrukking was, voor zover hij wist, nog altijd vijf jaar weg.

Terwijl hij over stukken asfalt en beton reed, waar eens de weg had gelegen, keek hij weer even naar de overblijfselen van New Hope Village Church. De helft van het gebouw was onder de grond verdwenen. Hij herkende een deel van de kerkbanken: ooit hadden ze ze naar het westen gekeerd gestaan, nu stonden ze op het noorden en glommen in de zon. Het leek wel of de hele vloer van de kerk een draai van 90 graden had gemaakt.

Toen hij langs de kerk reed, stopte hij en bleef staan kijken. Overal tussen de kerkbanken zag hij een bundel licht, behalve op één plek, waar het kennelijk werd geblokkeerd door iets. Hij zette de wagen in zijn achteruit en reed voorzichtig terug. Op de vloer vóór een van de banken zag hij de zolen van tennisschoenen, met de tenen omhoog. Hij wilde het liefst zo snel mogelijk bij het huis van Loretta zien te komen en naar Chloë zoeken, maar hij kon niet zomaar iemand in het puin laten liggen. Stel dat het een overlevende was?

Hij zette de wagen op de handrem en klom over de passagierszetel naar buiten. Hij liep door allerlei rotzooi die dwars door zijn schoenen zou kunnen snijden, maar hij besteedde er geen aandacht aan. Hij wist dat hij voorzichtig moest zijn, maar hij had geen tijd. Op een meter of drie van de tennisschoenen vandaan verloor hij zijn evenwicht en viel languit voorover. Hij ving de klap op met zijn handpalmen en zijn borst.

Hij sleurde zichzelf weer overeind en knielde neer bij de tennisschoenen, die vastzaten aan een lichaam. Dunne benen in donkere jeans leidden naar smalle heupen. Het middel van het kleine lichaam ging schuil onder de kerkbank; ook de rechterhand stak eronder, de linker lag slap en geopend op de vloer. Buck constateerde geen polslag, maar hij zag wel dat de hand breed en benig was, en dat er om de middelvinger een ring zat. Buck schoof hem eraf. Een weduwe zou er misschien waarde aan hechten.

Buck pakte de broekriem vast en sleepte het lichaam onder de

bank vandaan. Toen het hoofd tevoorschijn kwam, wendde hij zich vol afschuw af. Hij herkende Donny Moores blonde haar alleen aan zijn wenkbrauwen. De rest van zijn haar, zelfs zijn bakkebaarden, zat onder een korst van bloed.

Buck wist niet wat hij moest doen, oog in oog met doden en stervenden. Wat moest er gebeuren met al die miljoenen lijken over de hele wereld? Zachtjes duwde hij het lichaam weer terug onder de bank, maar stuitte daarbij ergens tegenop. Buck stak een hand onder de bank en vond Donny's oude, massieve aktetas. Hij probeerde hem open te maken, maar er zaten cijfersloten op. Hij nam de aktetas mee naar de Range Rover en probeerde zich te oriënteren. Hij was een luttele vier straten van het huis van Loretta verwijderd, maar zou hij het ooit kunnen vinden?

Rayford vond het een bemoedigend teken dat hij in de verte op Bagdad Airport beweging zag. Hij zag meer puin en verminkte lichamen dan rondscharrelende mensen, maar gelukkig was niet iedereen dood.

Aan de horizon verscheen een kleine, donkere gedaante met een vreemd loopje. Rayford keek gefascineerd toe hoe de figuur langzamerhand uitgroeide tot een forse, middelbare Aziatische man in zakenkostuum. Hij liep recht op Rayford af, die benieuwd afwachtte en zich afvroeg of hij ergens mee kon helpen. Maar naarmate de man dichterbij kwam, begon Rayford te beseffen dat deze zich niet van zijn omgeving bewust was. Hij droeg maar aan één voet een schoen; om de enkel van de andere voet slobberde een sok. Zijn kostuumjas was dichtgeknoopt, maar de stropdas hing eroverheen. Zijn haar zat helemaal in de war, al leek zijn bril de schok goed doorstaan te hebben.

‘Gaat het?’ vroeg Rayford. De man reageerde niet. ‘Kan ik u misschien helpen?’

De man liep hinkend langs hem heen en mompelde iets in zijn moedertaal. Rayford draaide zich om en riep hem na, terwijl de man langzaam weer een silhouet in de oranje avondzon begon te worden. In die richting was alleen de rivier de Tigris. ‘Wacht!’ riep Rayford. ‘Kom terug! Laat me u helpen!’

De man bleef hem negeren, en Rayford draaide opnieuw het nummer van Mac. ‘Geef me Carpathia eens,’ zei hij.

‘Oké,’ zei Mac. ‘Die afspraak vanavond is duidelijk, hè?’

‘Ja ja, geef Carpathia nou maar.’

‘Ik bedoel ons persoonlijke gesprek, weet je wel?’

‘Ja! Ik weet niet wat je van me wilt, maar ja, ik heb het begrepen! En nou wil ik graag Carpathia aan de lijn.’

‘Oké, sorry. Hier komt ie.’

‘Van gedachten veranderd, captain Steele?’ vroeg Carpathia.

‘Helemaal niet. Luister. Spreekt u Aziatische talen?’

‘Een paar, ja. Hoezo?’

‘Wat betekent dit?’ vroeg hij, en hij herhaalde wat hij de man had horen zeggen.

‘Dat is makkelijk,’ zei Carpathia. ‘Dat betekent: *U kunt me niet helpen. Laat me met rust.*’

‘Wilt u Mac weer hiernaartoe laten komen? Er is een man die zijn dood tegemoet loopt.’

‘Ik dacht dat je naar je vrouw aan het zoeken was?’

‘Ik kan niet werkeloos toezien hoe een mens crepeert.’

‘Miljoenen mensen zijn dood of stervende. Je kunt ze niet allemaal redden.’

‘Dus u wilt die man gewoon maar laten doodgaan?’

‘Ik zie hem niet, captain Steele. Als jij denkt dat je hem kunt redden, ga gerust je gang. Ik wil niet harteloos doen, maar ik moet op dit moment om het welzijn van de hele wereld denken.’

Rayford klapte zijn telefoon dicht en haastte zich naar de mompelende, zwalkende man. Toen hij dichterbij kwam, zag hij tot zijn afschuw waarom hij zo vreemd liep, en waarom hij een spoor van bloed achter zich liet. De man was letterlijk gespietst door een glinsterend stuk wit metaal, kennelijk een of ander onderdeel van een vliegtuigromp. De punt drong zijn lichaam binnen vanaf zijn heup tot aan de achterkant van zijn hoofd; hoe de man nog steeds in leven kon zijn, hoe hij ooit uit het wrak had weten te klimmen, was Rayford een raadsel. Kennelijk had het metaal de vitale organen op een haar na gemist.

Rayford tikte de man op de schouder, die ineenkromp, door de knieën zakte en wezenloos in het zand bleef zitten. Hij slaakte een diepe zucht, kieperde langzaam voorover en blies de laatste adem uit.

Rayford voelde voor alle zekerheid zijn pols. Ontroerd wendde hij zich af en knielde in het zand. Snikken persten zich uit zijn borst.

Hij hield zijn handen omhoog naar de hemel. ‘Waarom, God? Waarom moet ik dit zien? Waarom laat U iemand mijn pad kruisen die ik niet eens *kan* helpen? Spaart U alstublieft Chloë en Buck! Laat U Amanda alstublieft leven. Ik weet dat ik het niet verdien, maar zonder haar kan ik niet verder!’

Twee keer linksaf slaan en twee keer naar rechts: dat was voor Buck de gewone route van de kerk naar het huis van Loretta. Maar er was geen route meer. Geen stoepen, geen straten, geen kruisingen. Zover als hij kon zien was elk huis in de buurt met de grond gelijk gemaakt. Zou het over de hele wereld zo erg zijn? Tsion had uitgelegd dat een kwart van de wereldbevolking ten prooi zou vallen aan de toorn van het Lam. Maar het zou Buck verbazen als een kwart van de bevolking van Mount Prospect de beving overleefd had.

Hij hield in zijn Range Rover een zuidoostelijke koers aan. Enkele meters boven de horizon was het een prachtige dag: de hemel, voor zover niet verontreinigd door rook en stof, was stralend blauw. Geen wolken. Heldere zon.

Geisers spoten in de lucht waar blusinstallaties waren gebroken. Een vrouw kroop uit de puinhoop van haar huis, met een bloederige stomp aan de schouder op de plek waar ooit haar arm had gezeten. ‘Vermoord me! Vermoord me!’ schreeuwde ze naar Buck.

Hij brulde: ‘Nee!’ en sprong uit de wagen toen hij zag dat ze zich vooroverboog, en een stuk glas van een kapotte ruit opraapte en het tegen haar hals zette. Hij bleef schreeuwen terwijl hij naar haar toe rende. Hij hoopte alleen maar dat ze te zwak was om zichzelf méér dan een oppervlakkige verwonding toe te brengen en hij bad dat ze de halsslagader zou missen.

Hij was nog maar een paar meter bij haar vandaan toen ze hem verwonderd aanstaarde. Het glas brak en viel rinkelend op de grond. Ze deed een stap naar achteren en struikelde; haar hoofd sloeg met een klap tegen een blok beton. Onmiddellijk hield het gutschende bloeden uit haar blootgelegde aderen op. Haar ogen stonden star, terwijl Buck haar kaken opensperde en zijn mond op de hare legde.

Hij blies lucht in haar keel, waardoor haar borst omhoogkwam, maar het was zinloos.

Buck keek om zich heen en vroeg zich af of hij het lichaam ergens mee moest bedekken. Verderop stond een oudere heer aan de rand van een krater; hij leek zichzelf te dwingen om erin te springen. Buck kon er niet meer tegen. Bereidde God hem op deze manier voor op de mogelijkheid dat Chloë het niet overleefd had?

Verslagen klom hij weer in de Range Rover. Hij concludeerde dat hij onder geen beding meer kon stoppen om te helpen, tenzij het slachtoffer duidelijk te kennen gaf dat hulp *gewenst* was. Overal waar hij keek zag hij verwoesting, vuur, water en bloed.

Alles in hem verzette zich ertegen, maar Rayford liet de dode man in het woestijnzand achter. Wat zou hij doen als hij al die andere stoffelijke resten zag? Hoe kon Carpathia dit negeren? Had die man dan geen greintje menselijkheid? Mac zou zijn gebleven. Mac zou hebben geholpen.

Rayford betwijfelde of hij Amanda ooit in levenden lijve zou terugzien, al zou hij uit alle macht zoeken. Hij wilde nu al dat hij op een eerder tijdstip met Mac had afgesproken. Hij had in zijn leven een heleboel nare dingen gezien, maar het massagraf op het vliegveld zou alles in de schaduw stellen. Een schuilkelder, al was het ook de schuilplaats van de antichrist, klonk nog beter dan dit.